

Reglen, er det jo, fordi det egentlig er Udtryk for en lignende Tanke, som den § 4 hviler paa, og som synes at have vundet almindeligt Bifald, nemlig at der i Reglen vil have været mægtet Forlig i Realiteten, i Virkeligheden om det, som Kontra- og Kontinuationsfølgemaalet angaar. Det er ganske vist, at det ikke altid vil være Tilfældet. Der kan tænkes Tilfælde, hvor saavel et Kontra- som et Kontinuationsfølgemaal — jeg ser ikke, at der i den Henseende er Forskjel — drager noget ganske Vægt frem, som ikke har været Gjenstand for tidligere Forligsmægling. Det er der ingen Tvivl om, men i Almindelighed vil dette ikke være Tilfældet. I Almindelighed vil der i Realiteten under Hovedforligsmæglingen have været mægtet Forlig om det Samme, som ligger til Grund for Kontra- og Kontinuationsfølgemaalet, og det kan derfor være en hensigtsmæssig Regel til Forebyggelse af Forhaling af Sagen og deslige, at man er fri for særlig Forligsmægling under Kontra- og Kontinuationsfølgemaal, fordi denne Regel passer til Flertallet af Tilfælde. Hvad § 3 angaar, hænger den jo sammen med det, som gaar gennem Lovforslaget i det Hele, nemlig at hindre, at en altfor vidtredene Formalisme med Hensyn til Forligslovgivningens Overholdelse skal føre til Afvisning af Sagen. Det er en af de Grunde, som har bevæjet mig til at komme frem med dette Lovforslag, da det har været almindelig anerkjendt, saavidt jeg veed fra alle Sider, at det er uheldigt, at en eller anden lille Feil i Henseende til Forligsmæglingens Overholdelse nødvendigvis skulde medføre Afvisning af hele Sagen ex officio, saa at det kunde hændes, at Parterne havde med Tidsspilde og Befrustning bragt en hel Proces til Ende, medens saa til hyvende og sidst — fordi Retten ex officio skal iagttage Forligslovgivningens Overholdelse — Sagen afvises paa Grund af en eller anden mindre Formalitetsmangel, som i Virkeligheden ikke har Stort at betyde. Et af de Punkter, hvor saaledes Retten har anset sig forpligtet til at afvise ex officio, er, naar man har udtåget Stævning for Forligsmæglingen, og der gaar Lovforslaget altsaa ud paa, at Afvisning der ikke bør finde Sted, at det ikke skal være nødvendigt, at Sagen afvises af den Grund, men at Forligsmæglingens Diemed fuldstændig kan naas derved, at Citanten, naar han møder den første Retssdag for at inkaminere Sagen, maa sige: Nei, jeg maa søge Udsættelse for at faae Forligsmæglingen foretaget, forinden der gaas videre. Det er det, der ligger til Grund for § 3. Jeg kan egentlig ikke skjønne, at denne Regel kan være betænkelig fra nogen Side

betraget. — For Resten har der været talt meget om, at man praktisk satte sig noget udover den Bestemmelse, at Sagførere ikke maatte møde i Forligskommissionen. Jeg forstaaer ikke det. Jeg kan ikke tro, det er Tilfældet, og i alt Fald er det ikke Lovgivningens Skyld. Jeg kan ikke tro, at man har ganske sat sig udover det, og jeg veed ikke ret, hvad der kan have givet Anledning til den Misforstaaelse, som der utvivlsomt ligger til Grund for disse Udtalelser (A. Sørensen: Mandatarforholdet). Det er en anden Sag. Jeg vil først bemærke, at naar Forlig kommer i Stand, faar det jo ingen praktisk Betydning, at en Sagfører er mødt. Det mener jeg ikke kan ansføres som Eksempel paa, at Forligslovgivningen tilfidesættes; thi naar tvende Sagførere eller en Sagfører og en Part møde og sige: Vi ere enige om det Hele, her er Forliget, men vi ønske det indgaaet for Forligskommissionen, for at det kan faae Executionskraft, foreligger der et Tilfælde, hvor jeg ikke skjønner, at der er Noget imod, at en Sagfører har givet Møde, og hvor dette heller ikke paa nogen Maade modarbejder Forligslovgivningens Maal, thi Forlig er jo kommet i Stand. Det træde Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds (A. Sørensen) sagde: Mandatarforholdet! Ja det er noget ganske Andet. Det ligger jo udenfor Forligslovgivningen og er Noget, der hører sine Virkninger paa andre Maader. Det, der menes derved, er, at naar en Part antager en Sagfører ikke som Fuldmægtig, men som det, man har kaldet egentlig Mandatar, saaledes at Sagen bliver Sagføreren's egen, kan han ikke udelukkes fra Forligsmæglingen. Det er muligt, at dette Mandatarvæsen misbruges noget, og at der kunde være Grund til at træde hindrende i Veien for det, men det maatte ikke være gennem Forligslovgivningen alene; dette er Ulemper, der vil vise sig paa flere andre Steder i Processen. Men for Resten skal jeg bemærke, at man dog vistnok ikke vilde komme meget langt ved at forsøge paa at forbyde dette Mandatarforhold; thi der er en anden Ting, man ikke kan forbyde, og det er det, at Fordringen cederes, transportheres til Sagføreren, og saa er det jo hans egen Sag, saa vil det ikke paa nogen Maade kunne gaa an at forbyde ham at møde i Forligskommissionen. Men den Omstændighed, at man anerkjender dette saakaldte Mandatarforhold, hvorefter man kan overdrage sin Sags Udførelse til en Sagfører saaledes, at det bliver hans egen Sag, det er ikke det Samme, at man ganske og aldeles har tilfidesat Lovgivningens oprindelige Forstrift om Sagførernes Møde i For-